

26-29 вересня 2014 - СПЕЦВИПУСК

Славеста

Бути патріотом - просте людське щастя

**Оксана СЕМЕНІК,
«ЮН-ПРЕС», Київ**

На тему патріотизму можна сперечатись вічно. Можна дискутувати, доводити один одному, що це просто любов до своєї держави, або прославлення її. Хтось вбачає патріотизм у захисті країни, в особистому вкладі в економічну, культурну, політичну сфери. Але український патріотизм унікальний, особливо в такі непрості часи для Батьківщини.

Патріотична хвиля розпочалась під час Майдану, так званої Революції гідності. Зараз ми не будемо вдаватися до дискусії чи було це революцією, чи у всіх прокинулась національна свідомість. Ми бачимо факт – Україна замайоріла синьо-жовтими стягами, усі намагаються додати національні кольори до свого інтер'єру, стилю, образу. «Слава Україні – Героям слава» – стрімко стала звичайною фразою, а Гімн України

лунає звідусіль. У Львів переселяється усе більше людей, Святослава Вакарчука обожнюють, вишиванки тепер чи не у кожного в гардеробі, а українською заговорили все більше людей. Позитив? Звичайно. Нарешті ми не соромимося, що ми – українці, нація, яку іноземці тепер не плутають з Росією. Скажу відверто, втомлюєшся від цього «пафосу», типу «купуйте прапори стрічки та прапорці», «поститіть» у соцмережі

себе і національну символіку». Усі концерти, фестивалі присвячені єдиній темі, в моду входять «етно-вечірки», у багатьох раптово прокинувся патріотизм, усі одразу полюбили Україну. Але «Золота осінь Славутича» виявилась зовсім іншою. Все просто традиційно щиро і, здається, Майдан ніяк не вплинув на фестиваль дитячої демократії. Я пишаюсь, що він лишився жити, таким, яким він є.
продовження на стор. 3

ОБ'ЄДНАНІ ТВОРЧІСТЮ

Анастасія КАРПЕНКО

Під гаслом: «За єдину Україну! За єдиний Славутич!» відбулося урочисте відкриття фестивалю «Золота осінь Славутича».

Голова оргкомітету, мер міста Володимир Удовиченко зазначив, що метою «ЗОСi-2014» є показати Україні, що попри важку ситуацію в державі варто дивитись в майбутнє й мати надію на краще. Усі присутні вшанували пам'ять загиблих в АТО хвилиною мовчання. Також юні зосівці розгорнули в актовій залі величезний синьо-жовтий прапор.

У заході взяло участь 6 художніх колективів із Славутича, Львова та Києва. Майстерним виконанням українських сучасних та народних пісень полонили серця глядачів солісти вокальної студії «Рожева пантера» ПДЮТ м. Славутича під керівництвом Тетяна Денисенко. Випускниця студії, а також

незмінна ЗОСя Поліна Гавриленко, яка представляє фестиваль вже восьмий рік, зізналась нам, що кожного разу із задоволенням пірнає в атмосферу щастя, яка панує на фестивалі. Дівчина не уявляє свого життя без музики і приїхала на ЗОСю із Польщі, де зараз навчається.

Ще один запальний дует «Даніла і Таміла», які змусили глядачів танцювати під їхню пісню «Файна Юкрайна» також є випускниками «Рожевої пантери». Виступати разом вони почали не так давно - близько 2 років тому. Зустріч давніх знайомих відбулась на ТРК «Славутич», тож об'єднала їх журналістика, точніше кажучи «ЗОСя», де й відбувся їх перший спільний виступ, до якого Даня і Таміла

готувалися чотири місяці!

Автор музики та виконавець гімну фестивалю Сергій Котовський приїхав до Славутича зі Львова разом з вихованцями культурно-мистецького центру «Острів дитинства». Їх пісні й танці припали до душі глядачам. Колективу 10 років і він активний учасник концертів та конкурсів у Києві, Херсоні, Скадовську та рідному Львові. Відзначимо, що цього літа «Острів дитинства» виборов II місце на Міжнародному фесті в Болгарії. За словами Сергія, «ЗОСя» для нього та його вихованців стала рідним домом, де завжди тебе радо й тепло вітають.

Не можна промовчати про надзвичайно талановитих бандуристок з Києва, учасниць ансамблю «Золоті

струни». Їхні дзвінки голоси витончено поєднуються із звучанням бандури й беруть за серце душевними народними піснями і каверами сучасних пісень.

Головний режисер концерту Лариса Гніденко наголосила на високій професійності колективів-учасників відкриття, яким легко вдалось знайти спільну мову між собою на репетиціях. До концерту увійшли патріотичні номери, які втілювали ідею «ЗОСi-2014».

Режисер відверто шкодує за колективами з Луганську та Снакієва, а саме «Барвінок» та «Арлекіно», які цього року не мали змоги завітати до Славутича.

Неодноразово мер міста Володимир Удовиченко повторив, що головне для кожного – це віра, надія, любов. Ці, здавалося б, прості речі набувають сьогодні великого значення для українців.

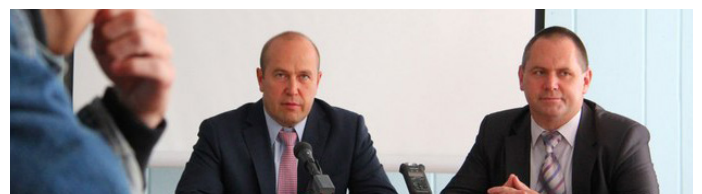
«Золота Осінь Славутича» гостинно вітає обдарованих гостей на своїй землі, на території творчості, що об'єднує і братає!

«НА КНОПОЧКУ НАТИСНУЛИ – І ПОДИВИЛИСЬ»

Владислава ДЯЧЕНКО,
газета «Паросток»
Басаньської ЗОШ І-ІІІ
ст. Поголівського району
Запорізької області

Зустріч з генеральним директором ДСП «ЧАЕС» Ігорем Грамоткіним розпочалась із запитань. Спочатку він поцікавився, хто звідки приїхав. Потім це традиційне запитання змінилось багатьма питаннями, пов'язаними з роботою атомної електростанції. Скільки атомних електростанцій в Україні? Яка найперша АЕС була побудована в Україні? Коли почалося будівництво Чорнобильської АЕС? Чим реактори Чорнобильської АЕС відрізняються від інших

реакторів? Коли трапилась аварія? Коли АЕС була виведена з експлуатації? І ще дуже багато запитань прозвучало з уст ... Ігоря Івановича. Після перших невдалих спроб юних журналістів дати відповідь пан Грамоткін зауважив: до прес-конференції з керівниками установ, організацій обов'язково треба готуватися. Цю настанову він повторив декілька разів. Як готуватися? У вік Інтернету це зробити нескладно і дуже швидко. Ігор Іванович порадив зайти на сайт ЧАЕС і переглянути там різні матеріали: «На кнопочку натиснули – і подивились». Перше, що ми зробили, коли добралися до

Інтернету, – подивилися сайт, рекомендований генеральним директором. Надзвичайно цікаве видовище постійно транслює веб-камера. Велична конструкція має захистити людство від неконтрольованого атома. На сайті кожен відвідувач може знайти відповіді на питання, поставлені на прес-конференції. Як говорить мій вчитель, найцінніші знання – це знання, добуті самостійно. У Ігоря Івановича вчительська манера

спілкування. Із його висловлювань найбільше запам'яталося: «В часи Радянського Союзу люди віддавали своє життя, щоб досягти мети. Зараз ми працюємо, щоб жити. При СРСР всі роботи на ЧАЕС були б виконані за короткий час п'ятьма мільйонами людей. Хоча три мільйони уже до цього часу померли». Я думаю, що людина, яка так вболіває за життя українців, і є справжнім патріотом. юні зосівці розгорнули в актовій залі величезний синьо-жовтий прапор.

Любов до Батьківщини – це просто...

початок на стор. 1

На концерті, який офіційно відкрив довгоочікувану ЗОСю я не бачила награних емоцій, лише рідні серцю пісні про рушник від таких юних талановитих славутичан. І символічно, що «братання» цього року було не різнокольоровим, а синьо-жовтим і були не тільки обійми. Журналісти, славутичани, зосівці та новачки лишили свої відбитки на величезному полотні, на карті нашої Батьківщини (і попри патетику – в дитячих серцях!). Ніби й не випадково чи не вперше «братання» відбулось під сонячним промінням, а не під похмурим небом і каплями дощу!

А далі відбулось те, що змінило мій світогляд назавжди. І я впевнена, що не тільки в мене. Я вперше зустрілася з учасниками бойових дій на Сході, з сучасними українськими героями. Їх героїзм поставити під сумнів не насмілилися ніхто. Молоді

хлопці, не набагато старші нас, гостей Славутича, пережили жах війни, жили поряд зі смертю і отримали поранення заради нас з вами. Завдяки їм – тепло і затишок в домі, а жахіття бойових дій – з новин.

Вони не ображаються на нас за безглузді питання «а що ви відчували тоді і тоді», відповідають чесно, хоча і доводиться згадувати про пережитий біль. Ось приклад справжніх патріотів. Які пішли до лав армії без думок – «відкосити», і повернуться туди знов, як тільки дозволять лікарі. «Я не боюсь смерті, але я

завжди думаю, що в мене є мати, дівчина», – каже Олександр, який був в пеклі війни півроку. «Ми не герої, – усміхаються вони, – ми просто захищаємо свою Батьківщину». Якщо ви вважаєте це все пафосом, то ви не дивились в їх очі, не чули їх голосу під час розповіді про побратимів, про обстріли. «У нас в частині завжди присутні національні кольори, прапором часто пов'язують зброю», – розповідають Олександр та Максим. «Особливо підтримують дитячі листи та малюнки. Іноді, від цих слів подяки

сльози навертаються на очі. Саме тоді ти розумієш, що робиш усе це не дарма».

То хто ж має право назвати себе патріотом? Дівчина з синьо-жовтою стрічкою, чи хлопець у футболці з тризубом і «липовою» довідкою про стан здоров'я? Мабуть, кожен називає себе як хоче. У нас же демократія. Але я більше не хочу, аби війна була буденністю, аби літо у дівчата проходило у бомбосховищах, аби дівчата, наречені, жінки, матері та доньки отримували додому «похоронки». Ні в Україні, ні в цілому світі. І ще ніколи так щиро не хотіла, аби втілювалося в реальність ще донедавна пусте і, здавалося мені, банальне гасло «Мир у всьому світі»...

І особливо боляче дивитись на те, як обмальовують у прапор України мости, паркани і просять «на фарбу». Ви скажете, що я суперечу своїм словам. Ні, ні в якому разі. Проте, краще відправте ці гроші на потреби бійцям, купіть хоча б ОДИН, але теплий светр, відправте їм на фронт коробку печива чи цукерок. І помоліться за мирне небо.

СПАСИБІ ЛЮДЯМ, ЯКІ ДОПОМАГАЮТЬ ЖУРНАЛІСТАМ, А ОСОБЛИВО ТИМ, ЯКІ НЕ ЗАВАЖАЮТЬ

Катерина Колган

«ЗОСя» - об'єднує! Об'єднує серця, міста, країну. Так вважають ті, хто стояв коло її коліс. Вона росте, дорослішає, знаходить нових друзів і йде вперед. Як дружать із ЗОСєю її зіркові друзі, ми дізналися від них самих.

Олександр Линкевич – керівник проекту проведення фестивалю, заступник міського голови, завідуючий відділу освіти

«Свого часу гість «ЗОСі» Валерій Леонтьєв зауважив: якщо ти не був у Славутичі, то ти не справжній «народний» артист. І тисячі широкі відгуки талановитих

вдячних фестивалівців підтверджують ці слова. Наші цьогорічні гості – Павло Кужєєв, Констянтин Грубич, інші відомі журналісти – як і сьогоднішні юнкори, пройшли фестиваль, ночували в Талінському ФОЦі на розкладачках, і назавжди запам'ятали головне: спілкування та дружба на роки починається тут, у гостинному фестивальному Славутичі!»

Надія Ілляк – керівник інформаційно-творчого агентства «ЮН-ПРЕС», співорганізатор «Золотої Осені Славутича»

Одного разу на нашу «ЗОСю» приїжджала відома американська співачка Ла Тойя Джексон.

Ми познайомилися з нею і домовилися про зустріч, та сталося не як гадалося. Концерт ми слухали в прес-центрі на третьому поверсі з вікна, пишучи матеріали, верстаючи газету й обливаючись сльозами, що не вийшло поспілкуватися особисто. Зате чесно виконали фестивалеве завдання.

Павло Кужєєв – режисер та телеведучий, заслужений журналіст України

З «ЮН-ПРЕСом» ми підтримували контакти, спілкувалися, а минулого року мене запросили членом журі на «Золоту Осінь Славутича», для того, щоб зробити контакти більш тісними і таким чином я знову тут. У першому класі до нас в школу прийшли телевізійники і запитали, хто з учнів класу може за ніч вивчити великий обсяг тексту напам'ять і розказати. Однокласники

одноголосно вказали на мене, і так я вперше у першому класі потрапив на телебачення. Я відчув, що професія журналіста мені цікава, відкритий безмежний простір для розвитку: робота, професія і хобі – три в одному. Нудно не буває. Мене підтримувало дуже багато небайдужих людей, можна ставити численні коми, коли їх перелічувати.

Трудове життя не закінчується і не починається на тому місці, де лежить трудова книжка. Наша професія настільки унікальна і різноманітна, що докласти рук, зусиль можна в будь-якому напрямі. Дякую людям, які допомагають мені в цьому, а особливо тим, які не заважають. Це дуже класно!

Улюблена робота

А чи знали ви, що директор фестивалю «Золота Осінь Славутича» Ніна Анатоліївна Єрьоміна за освітою педагог – учитель математики й інформатики? Пройшовши свій професійний шлях від педагога-організатора до директора Палацу дитячої та юнацької творчості, може сміливо сказати, що знає формулу найкращої роботи.

**Катерина Колган
Юлія Скоробогач**

Кожна ЗОСя унікальна. Її відрізняється від інших. І це не випадково, адже «Золота Осінь Славутича» для Ніни Анатоліївни – вагомий частинка її життя. Чому? А хіба є щось цікавіше творчості у різних її проявах?! Тому «фестивальна мама» не шкодує ані сил, ані часу, аби ЗОСя незмінно дивувала, тішила, навчала, знайомила і здружувала учасників. «Цьогорічний фестиваль досить змістовний. Тепер головне не кількість, а якість. Синьо-жовтою стрічкою його пронизує головна тема: «Бути патріотом – просте людське щастя». Вона – у зустріч з учасниками АТО, у кольоровому флешмоб-братанні, в усіх прес-конференціях, акціях. І хоч у XXI фестивалі бере участь 120 учасників, упевнена – їх достатньо,

аби розповісти головне, розкрити важливе й актуальне для всіх, достукатися до сотень сердець щирістю своїх слів і кадрів». Проте ще одним вагомим стимулом творити натхненно для Ніни Анатоліївни є донечка Олександра. «У нас в Славутичі є така ідеологія, як меморандум поколінь, передача свого досвіду, своєї історичної цінності наступним поколінням – від старшого молодшому. Я, як мама, як славучанка, як педагог не хочу руйнувати цієї традиції. Сашенька – депутат молодіжної ради, учасник ЗОСі, тому на мені лежить ще більша відповідальність». Цього року ЗОСі – 21, а отже, вона досягла свого повноліття. Ми запитали, якою пам'ятає себе в цьому віці Ніна Анатоліївна? «В 21 я була студенткою червертого курсу. Мала репутацію відмінниці і

досить добре вчилася. Але одного разу перед сесією разом зі своїми одногрупницями замість навчання пішли... засмагати на даху гуртожитку! Зрештою за екзамен чесно отримала четвірку». ХХІІ ЗОСя планується бути повною несподіванкою та цікавиною. Ніна Єрьоміна, Павло Кужесєв та Костянтин Грубич обговорили концепцію майбутнього фестивалю і вже мають ідеї з цього приводу. «Не хочу розкривати усі таємниці, – стверджує

директор фестивалю, – над якими будемо працювати. Ми плануємо підсилити формат ЗОСі, вивести на більш професійний рівень «лідерський батл», зробити акцент на активній, відповідальній молоді. На хвилі виру фестивалних подій вже хочеться зайнятися наступною ЗОСеєю». Щодня, усміхнена й готова до нових стартів, Ніна Анатоліївна переконається: повага і тепле ставлення до дітей, ентузіазм, захоплення – ось що означає улюблена робота. Її робота!

ЗА КУЛІСАМИ «ЗОСі»

**Оксана Семенік,
"Міст-М"**

Як живе Славутич під час «ЗОСі» ми всі чудово знаємо. Нас завжди радо зустрічають волонтери, незмінний директор фестивалю Ніна Єрьоміна, старі друзі і саме прекрасне місто Білого ангела. Щойно ми сходимо з автобусів, як нам пов'язують галстуки, обіймають, приймають до лав «зосівців». Далі прес-конференції, відкриття, наспівана сотні разів мелодія гімну фестивалю, довгоочікуване паті «Місце зустрічі змінити не можна», братання... Для

нас, старожилів «ЗОСі», все знайоме до дрібниці. І ось ми задумались, а як Славутич готується цієї події? Як він живе ДО нас? Володимир Удовиченко (думаю, не потрібно навіть уточнювати, хто ця людина) на грі «Як стати мером» зізнався, що одразу після закінчення цього фестивалю буде готуватись «Золота осінь Славутича-2015». Підтверджує ці слова й головний методист фестивалю Богдана Кидиба: - У минулому році ми одразу визначилися із датою і темою. Тоді ніхто й не підозрював, що вона виявиться

напрочуд актуальною. Ще з весни розподіляються обов'язки: хто прикрашає вітрини, зали, хто буде волонтером, гідом. Вихованці Палацу дитячої творчості старанно репетирують, а перед цим придумують танці, вибирають репертуар. Усе має бути найновішим та найцікавішим! - Коли ми очікуємо приїзду,

вас, юних журналістів, життя Палацу змінюється, йде зовсім по-іншому. Під час фестивалю вирує атмосфера шаленої енергії, незважаючи на те, що фестивальний штаб працює цілодобово. Ми дуже втомлюємось, але той адреналін та позитив, який ви привозите з собою – перебиває все, – відкриває секрети невтомний методист фестивалю.

Стрічка новин

Євген Куксін

- В перший фестивальний день у залі урочистих подій обрали нового голову молодіжної ради ХІІІ скликання. Ним став учень 10 класу Євген Скуратівський. Молодіжна рада – це молодіжне самоврядування міста Славутича,

яке діє з 2002 року. - На традиційному паті «Місце зустрічі змінити не можна» у паркетній залі ПДЮТ учасники фестивалю відривалися під народну й сучасну музику.

- Відбувся круглий стіл керівництва ДСП ЧАЕС з юнкорами. Директор Ігор Грамоткін повідомив, що майбутній конфаймент побудують до кінця

2015 року. Вага споруди становитиме більше 30 тис. тон і прослужить 100 років.

- Під час роботи Молодіжної дискусійної платформи юнкори та доросла преса зустрілися з учасниками АТО й переселенцями зі Сходу. Про найбільш цікаві спілкувалися палко і предметно.

- У ПДЮТ в суботу «грали»

в мерів. Участь взяли 8 команд із Славутича, Кіровограду та міста Калинковичі (Білорусь). Перемогу своєму колективу здобув Славутицький ліцей.

- Серед найкращих представниць Славутича обирали «Міс Золота Осінь». Увесь наступний рік почесний титул носитиме чарівна Анастасія Медведєва.

Правила життя Славутичан

Володимир Удовиченко,
міський голова Славутича

Моя кар'єра розпочалась зі шкільної дошки пошани. Я був відмінником. На третьому курсі я почав працювати в студентському конструкторському бюро транспортного університету. Моя спеціальність – інженер магістральних доріг. Усі найкращі магістралі – це моя молодість. До Славутича я потрапив після університету. Мене відправили на будівництво. І ось вже 25 років я мер цього міста. Бути українцем означає, що я з піднятою головою, з усією відповідальністю можу сказати про свою національність! Нести через віки з собою генетику,

культуру, самобутність, мову. Патріот – це людина, яка чесно робить свою справу. Війна – це безглуздя та безвідповідальність вищих еталонів влади. Владу не потрібно охороняти. Потрібно оберігати народ. Тому я не пустив спецпідрозділ Беркут у своє місто, який мав «захищати» міські органи влади. День мера починається і закінчується з думок, аналізу. Моя мрія – відкрити школу мерів в Україні. Пропозицію подібної школи розглядають в Канаді. Мій домашній телефон є у міському телефонному довіднику, тож його знає кожен. Мобільний може бути поза зоною, або розрядиться батарея. Якщо справа

критична – телефон завжди працює. Номер мобільного теж знає майже кожен. Філософія моєї роботи – об'єднувати у будь-якій ситуації. Розхитана ситуація – крок до початку майданів, а це вже дискомфорт і непередбачувані ситуації. Світ став маленьким, порівняно зі зброєю, яка накопичилась в ньому. Це не просто війна (на Сході України – прим. ред.), це боротьба світів та ідеологій. Один з цих світів колишній СРСР і потрібно розуміти, що він не повернеться ніколи. Бути патріотом, як на мене, – це приносити добро, злагоду, взаєморозуміння в територіальну громаду міста Славутич.

Знайомтесь - це ми!

**Команда «Стоп Кадр»,
преса, Славутич**

Ювілейна 10 участь. Дуже подобається відвідувати майстер класи.

**Команда «Паросток»,
преса, с. Басань
Запорізької області**

На фестивалі втретє. Вони вже виборювали гран-прі у своїй номінації. В Славутичі почуваються як вдома, коли чують українську мову.

**Команда «Стінгер», фото,
Біла церква в особі Жені.
Приїхав на ЗОСю**

вчетверте. Найбільше його приваблює на фестивалі кольорове братання, адже це вдала нагода зробити яскравий знімок.

**Команда «Калейдоскоп»,
преса, с. Гатне
Кісво-Святошинського
району.**

Початківці у журналістській справі і для них відповідальним кроком є представити свою газету на розсуд журі.

**Команда КІМУ з Кісва
на ЗОСі вперше, проте бере**

участь у трьох номінаціях фестивалю. У пресі вони представляють газету Postscriptum. Учасникам команди КІМУ найбільше сподобалась насичена програма фестивалю й відсутність вільного часу. Також киянам припали до душі чисті вулиці Славутича і тепла зустріч.

**Команда «Погляд»,
фото, Славутич**

Беруть участь вчетверте. Більше за все подобається виступ мера, конкурс «Міс золота осінь Славутича» та танцювальні номери.

**Команди «ЮН-ПРЕС»,
Київ**

На ЗОСі з першого фестивалю, хоча щоразу привозять новачків. За цей час здобули безліч гран-прі, перемог у номінаціях, випустили у світ не один десяток чудових журналістів. Подобається ВСЕ, (бо все рідне)

Зосенька, та що Поліна

Катерина Колган

Чарівна Зосенька – символ «Золотої Осені Славутича». Без неї не відбувається жодний фестиваль. Сімнадцятирічна Поліна розпочала тут свою «кар'єру» ще в 10 років. Про те, як все починалося та про її плани на майбутнє редакція «Славести» почула з вуст самої Зосеньки. Пам'ятаєш свій перший фестиваль у символічному образі? Так, знаменний 2007й! Роком раніше пішла на вокальний конкурс, де, певно, сподобалась, бо вже наступного фестивалю була обрана на головну роль. Зараз мені 17 і мене іноді називають Зосею, а не Поліною навіть друзі та знайомі, та я вже до цього звикла. Не бачу у цьому нічого поганого, а навіть навпаки – вважаю дуже кумедним. Люблю виступати і бути Зосею.

Така можливість випадає не кожному. Тим паче, займаюся цим не щодня. В майбутньому ти вийдеш заміж, народиш дітей, чи продовжуватимеш бути Зосею? Насправді, я про це ще не думала. Та я б передала свій образ достойній дівчинці. Окремого конкурсу чи кастингу не проводитиму, але, думаю, мені підкажуть, кого обрати на заміну. Хоча я згодна ще довго тішити фестивалівців своєю появою. Що для тебе фестиваль? Це моє життя. Хоча він відбувається лише раз на рік, статус тримається постійно. Це приємно – бачити на стендах рідного міста своє фото. Я відчуваю радість. Хоча бути Зосею – це не така вже й легка справа, а постійний самоконтроль, адже Зося має бути красивою, розумною, уважною, не забувати слова, говорячи зі сцени. Я старанно вчу тексти, але хвилювання,

попри багаторічний досвід, дається взяти – обов'язково забуду якийсь рядок. Минулого року ти розповідала нам, що збираєшся вступати вчитися в Польщі. Не передумала? Наразі я навчаюся у Варшаві на факультеті менеджменту. Це мій перший навчальний рік і я все-таки планую розвиватися на сцені, як співачка, і «кар'єру» Зосі кидати не збираюся. Бо саме на сцені бачу своє майбутнє!

майбутнє, сім'ю. Звучить, можливо, трошки дивно. Та це класно! Тільки уявіть: крихітне немовля простягає ручення із маленькими пальчиками, ви один одному посміхаєтесь. Ви, мабуть, чули не раз дитячий сміх?! Правда?! Цей сміх не зрівняється з жодною пісню. Особливо, коли це твоя, рідненька дитина. Ти можеш її обійняти, погратися в її улюблені ігри, почути той секрет, про який не знає ніхто. Вкласти те зерно добра, після якого дитя розквітне та буде нести це добро далі, передаючи іншим поколінням.

Батьки – це найкльовіша відповідальність!

На жаль, одного бажання мало. Треба мати чітке розуміння про обов'язки, бо ти – батько! Батьки – це не дозвіл «робити що завгодно». Це – відповідальність! Деякі при слові «відповідальність» тікають кудись. Панове, в цьому немає нічого страшного та панічного. Пам'ятайте! Чим більший внесок – тим кращий результат. Сім'ю треба створювати не для «треба», а щоб ваше життя набуло ще більшого змісту. Сім'я – це там, де тебе люблять таким, яким ти є. І не за щось, а за просто так. Сім'я – це вміння підтримати один одного, вислухати. Сім'я – здатність цінувати. Не бійтеся планувати своє майбутнє, змолоту бережіть здоров'я: чим здоровіше ти – здоровіше дитина. Від цього залежатиме і ставлення дітей до вас, і ставлення ваших «квіток» до наступних поколінь. Особисто я дуже вдячний своїй матусі, що вона виносила та народила мене, виховала. Мої батьки на мене дуже чекали. Сподіваюся, я зможу виправдати їхні сподівання і створити власну чудову сім'ю.

ПЛАНУЙ СВОЄ МАЙБУТНЄ! ПЛАНУЙ СВОЮ СІМ'Ю! БАЖАНІ ДІТИ В БАЖАНІЙ ЧАС!

Валентин Корнієнко

«Що посієш, те й пожнеш» – старе повчальне прислів'я, яке просто неможливо не згадати. Сім'я – одна з найкорисніших справ, яке можна зробити за все життя, а діти – найкращий результат. Чим старше ти стаєш, тим більше переконуєшся – без цього всього твоє життя пусте. Здатність народжувати, як на мене, – є великим подарунком долі чи то для жінки, чи то для чоловіка. Та не всі розпоряджаються цим дарунком помірковано. Через легковажність можна не помітити, як ваш потяг поїхав! Побажайте йому лише щасливої дороги, тому що боротися із такою хворобою, як наприклад,

СНІД, дуже важко. Не винятком є і алкоголь. Частенько діти з'являються на цей світ після якоїсь алковечірки. Новоспечені батьки, можливо, навіть не пам'ятатимуть цієї події, а от дитина пам'ятатиме все життя, якщо виявиться не бажаною. **Збережи життя!** Чи варто робити аборт?! Аби потім кусати лікті?! Аби не почути той сміх?!

Аби не захистити від якоїсь маленької шкоди, яку він наробить, а потім сидить та переймається? Невже найкращим варіантом буде просто вбити?! Уявіть, якби на цьому місці опинилися ви? Уявіть, що ви не могли б мати тих чудес світу: бачити, чути, робити добро, тішити батьків своєю присутністю. Жити! **Плануй сім'ю, плануй дітей!** Пропоную планувати своє

ДВЕРІ ДО МОГО КАБІНЕТУ ЗАВЖДИ ВІДЧИНЕНІ

Анастасія КАРПЕНКО
Валентин КОРНІЄНКО

З нагоди наближення 25-річного ювілею ТРК «Славутич» ми раді спілкуванню з її директором Олександром Олексійовичем Демидовим. Про захоплення юності, причину, через яку місцеве телебачення перебуває під загрозою закриття, і як боротись із зірковістю читайте у нашому ексклюзивному інтерв'ю.

Скільки часу ви разом із ТРК?

Розпочинав із роботи ді-джеєм (і зізнаюсь – страшенно подобалось!). Потім працював художнім керівником Палацу культури, пізніше 4 роки журналістом. Врешті решт допрацювався до директора і в цьому статусі вже 17 років. Отже всього – 21 рік тележиття!

Ви, як професійний журналіст, напевне мали звабливі пропозиції співпраці з іншими, більш масштабними каналами?

Пропозиції, звісно, були, але я не хотів покидати Славутич і вважаю, якщо ти вже розпочав якусь справу, то варто довести її до кінця. Є інформація про закриття ТРК «Славутич». Чи дійсно це можливо?

На жаль, так. Головною причиною є відсутність коштів на утримання. До того ж, Верховна Рада

України планує затвердити закон про скасування фінансування місцевих телевізійних компаній. На діяльність ТРК «Славутич», де працює 20 осіб, щорічно витрачається 800 тис. грн., що є накладним для міста.

Яку альтернативу ТРК бачите для міста?

Обов'язково знайдеться. Але телекомпанію, що складається з 5-6 працівників, не можна назвати повноцінною. За відсутності дитячої редакції, під питанням опиняються телещоденники наступної ЗОСі і не тільки.

Розкажіть про головні здобутки телекомпанії за 25 років. Найвизначнішими досягненнями є 2 гран-прі на фестивалі «Україна Єдина» та сюжет про закриття ЧАЕС, який крім нас та УТ1 більше ніхто не знімав. Також в нас були цікаві поїздки до Естонії з футбольною командою Славутича та Парижу.

У Вас ідеальний кабінет креативного керівника: тут є багато речей, якими можна похизуватись, надихнутись, які варто берегти. Вдома все так само облаштоване?

Періодично дружина робить мені зауваження, що я спальню перетворив на кабінет. Це такий собі умовний порядок творчої людини: нехай речі трохи неакуратно розкидані, проте я завжди знаю що

де знайти. А колекція бейсболок в моєму кабінеті зібрана з різних фестивалів, в яких ми брали участь. Це і ЗОСя, і відкриття Олімпійського стадіону в Києві і багато іншого.

Ви достатньо відома в місті людина. Для когось авторитет, для когось наставник. А Ви самі як ставитеся до такого статусу?

Я не маю зірковості, намагаюся більше спілкуватися з молодими журналістами, знаходити з ними спільну мову. Завжди слідкую за професійними успіхами моїх юних колег-вихованців, переймаюся їх черговим небезпечним відрядженням. Я дуже лояльний керівник. Двері мого кабінету завжди відкриті.

Ви теж не оминіть нагоди заглянути до телекомпанії. І якщо раптом господаря не буде на місці – вас радо зустріне його мовчазний усміхнений двійник;)

 #ЗОСя
(нетвітнутне)

2003 - 2014 **#ЗОСя**, я знову тут) XXI фестиваль. НЕнастольгічно - приємна усмішка.

Одразу засмутився відсутністю великої сцени. **#ЗОСя** без рок-музики. Шкода. Разом з тим, треба дякувати за сам факт фестивалю.

Я живу в ЦПП. Раніше - ФОКи: Таллінн-й, Тбіліс-й і Москов-й. Глянув як живуть учасники - їм комфортніше, ніж мені у 200X. **#зздристь #ЗОСя**

Мер Славутича. Я був в 11 класі - він мер. Я закінчив магістратуру - він мер. Я забув тему магістерської - він мер. **#стабільність #ЗОСя**

Спомин про лінійний монтаж. **#SVHS**. Потім - **#miniDV**. Тепер - нелінійка на ноуті. Заходиш на канал **#Славутич** - приємні спогади. **#ЗОСя**

Коли учасників **#ЗОСі** будуть частувати **#суші** та **#піцою**? :-Р Смакую, але мені порція школяра замала. ЗБІ **#борщ**

#ЗОСя Фест дитячої дмократія і ЗМІ Ліля, 9 клас, **#Первомайськ**. Тепер живе у **#Славутичі**. 100% вона цього не планувала цього іще рік тому.

І все таки українці - співоча нація. Глянув відзнятий матеріал))) Дивує - не всі знають навіть перших двох рядків гімну. **#ЗОСя**

Заглянув до колег-газетярів, сидять пишуть, а мої вже все здали. Накапав off-line твіти. **#ЗОСя my love**. Маю надію - зустрінемось через рік

@bozapetric

Фестивальна страшилка от Сани и Дани

Александра Шумейко, Даниил Самойленко

Каждый бывалый участник ЗОСи знает и чтит КОЗика (Коллекционера Осенних Записей). В связи с ситуацией в стране он ударился в бега. Но, не спешите радоваться, на замену КОЗику приехал его пятиродный брат-близнец по тротородной бабушке. Он не тырит гениальные творения, как его родственник. Он – участник одной из сторон в информационной войне, профессионал по переписи материалов в свою пользу (создатель фейков). Он – ПОЗик (переписчик осенних записей) и отныне он на ЗОСе. ...Это был ленивый журналюга. Он считал себя гением и думал, что справится за двадцать

минут с любым материалом. Но жизнь показала совсем другую картину. В субботу без десяти тринадцать нужно уже сдавать работу, а он даже не посмотрел тему материала. Деваться было некуда, и он подключил фантазию. Редактор не оценил его шутку, уволил и он залег на дно. Долгое время о нем не слышали. Но вот. Началась информационная война и его таланты фантазера пригодились. Наконец его сказки нашли своих читателей. Узнав, что его брат исчез, он решил занять его место пакостника на ЗОСе. Поскольку на этот фестиваль приезжают самые честные журналисты, ПОЗик решил подпортить их репутацию. Он переписывал материалы конкурсантов, делая из правдивой информации фейк. Скрыть от него статьи просто невозможно. После каждого фейка он оставлял обозначение «_/*()*\», что символизирует шокированных фестивальщиков. Он вводит в транс ребят и поэтому они ничего помнят и не понимают. Берегитесь его! О нем шепотом рассказывают членам жюри, но те не верят, не верят, не верят!... Мы уже наткнулись на ПОЗика, а вы?

3 ФЕСТИВАЛЬНОГО БЛОКНОТУ

(помічене, подумане, занотоване.
На одній з прес-конференцій)

«...Варто приймати наукові рішення – за науку не можна лаяти...»

«...Коли не знаєте самі – робіть як двієшники: спишіть у нормальних людей! Або вчіться самі, починаючи з чистого аркуша...»

«...Пишіть чесно історію свого життя...»

«... Ви ж розумієте, що ця відповідь дуже спрощена...»

«... Дорослим варто покаятись за минуле перед майбутнім...»

«... У вас є можливість на прикладі героїв виправити ситуацію. Вже за деякий час всі події стануть епосом...»

«... Тепер є національна ідея – ці важкі часи не пройшли даремно...»

«... Хочете допомогти – чесно ставтеся до своєї справи...»

«... Імунітет нації було підірвано. Загартуйте його моральними і духовними цінностями...»

Звичайні собі хлопці, що ніяковіють під поглядами десятків очей. Помітно, що статус героїв ще не став звичним... При згадках про події на фронті відводять погляд і нервово стискають пальці...
Говорять коротко.

Военком різко реагує на репліку з залу... Зауважує влучно... Всі розуміють – то болісне...
Вперше для себе констатують: приємно потиснути руку героя. Сильну.

І тепер відчую – надійну. ... Іду з думкою, що мене захищає 21річний герой...

Ю.С.

Газета Міжнародного фестивалю дитячої демократії, телебачення, преси та творчості
"Золота осінь Славутича"

СЛАВЕСТА
Головний редактор -
Юлія Скоробогач
Верстка -
Євген Куксін

Журналісти
Валентин Корнієнко,
Катерина Колган,
Анастасія Карпенко
www.zosya.at.ua/

У газеті використані фото та друковані матеріали, надані учасниками конкурсної програми фестивалю